

biblioteca rao

Walter Moers

Cele 13 $\frac{1}{2}$ vieți ale căpitanului Urs Albastru

Jumătate din amintirile de o viață ale unui urs de mare;
cu numeroase ilustrații și făcând uz de
*Enciclopedia minunilor, formelor de viață
și fenomenelor ce necesită explicații
din Zamonia și împrejurimi*

de prof. dr. Abdul Privighetorul

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOERS, WALTER

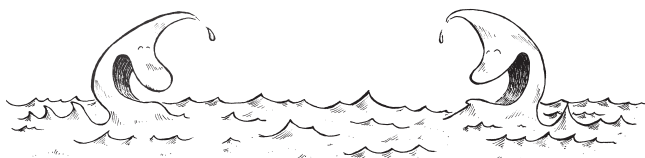
Cele 13½ vieți ale căpitanului Urs Albastru /

Walter Moers ; trad.: Graal Soft. - București : Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-726-0

I. Graal Soft (București) (trad.)

821.112.2-93-34=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

WALTER MOERS

Die 13 ½ Leben des Käpt'n Blaubär

Publicată inițial în 1999

Copyright © Verlagsgruppe Random House GmbH

© Albert Knaus Verlag, o divizie a Verlagsgruppe Random House, GmbH,
München, Germania

Käpt'n Blaubär: copyright © WWW – Westd. Rundfunkwerbung Köln

Lizenzagentur: Ravensburger Film + TV GmbH

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană:

Graal Soft

© Editura RAO, 2014

pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-726-0

„Viața este prea prețioasă
pentru a fi lăsată pradă destinului.“

Deus X. Machina

Prefață

Un urs albastru are douăzeci și șapte de vieți. Pe treisprezece și jumătate dintre ele le voi divulga în această carte, iar pe celelalte le voi trece sub tăcere. Un urs trebuie să aibă și părți întunecate, care îl fac atrăgător și misterios.

Sunt întrebat adeseori cum era viața odinioară. Atunci răspund: odinioară existau mult mai multe lucruri. Desigur, existau insule, regate misterioase și continente întregi, dispărute în ziua de azi – inundate de valuri, scufundate în oceanul etern. Căci nivelul mărilor crește încontinuu, foarte lent, însă necruțător, până într-o zi când întreaga noastră planetă va fi acoperită de apă – nu degeaba casa mea se află pe o stâncă înaltă și nu degeaba ea este un vapor încă navigabil. Despre aceste insule și țări vreau să povestesc și despre făpturile și minunile scufundate odată cu ele.

Aș minți (și este un fapt arhicunoscut că acest lucru nu îmi stă în fire) dacă aș afirma că primele mele treisprezece vieți și jumătate s-au derulat fără evenimente deosebite. Voi spune doar:
Pirați pitici. Fantome spiridușe. Vrajitoare-păianjen. Valuri cârcotașe. Troli subterani. Larve

din muntele întunecos. O cotoroață de munte. Un uriaș fără cap. Un cap fără uriaș. Cinteze în deșert. O Fata Morgana prizonieră. Yeti somnambuli. O tornadă veșnică. Demoni ricșe. Vampiri cu intenții rele. Un prinț dintr-o altă dimensiune. Un profesor cu șapte creiere. Un Deșert Dulce. Barbari fără maniere. Cățelandri. Un pitic de junglă cu o formație de luptă corp la corp. Nisip gânditor. Cârțițe zburătoare. Un vapor monstruos. Un iad fierbinte. O insulă culinară. Moși Ene subterani. Dragoni de canal. Dueluri dramatice de minciuni. Găuri spre alte dimensiuni. Basiști voltigorkici. Pitici de munte huligani. Oameni invizibili. Natiftofi. Furtuni de nisip pătrate. Omuleți venețieni. Șerpi Midgard de treabă. Ciorne scârboase. Valea ideilor respinse. Porci sălbatici. Berte cu picioare mari. Munți ruginii. Lingurițe care trag cu urechea. Melci temporali. Elfi diabolici. Mătrăgune. Olfactile. Un vârtej. Dragoni. Fatome. Genneva. Pericole de moarte. Dragostea veșnică. Salvări în ultimul moment...

Dar nu vreau să anticipez!

Când îmi amintesc aceste vremuri, mă copleșește melancolia. Însă ceasornicul vieții nu poate fi dat înapoi. Este păcat, însă drept.

După toamnă urmează iarna, așa cum se cuvine. Soarele, rece ca și luna, se scufundă în oceanul cenușiu și înghețat, iar vântul are iz de zăpadă. Mai adie o mireasmă în aer, mireasma

focurilor care ard în depărtare, cu un strop de scorțișoară – acesta este mirosul aventurii! Odinioară urmăream această mireasmă pretutindeni, însă acum am lucruri mai importante de făcut: memoriile mele de-o viață trebuie să parvină posterității. Primele duhuri de ger își întind degetele țepene prin podeaua cabinei mele și mă apucă de picioare. Vrăjitoare de gheață invizibile pictează flori de gheață pe geamuri. Nu este neapărat anotimpul meu preferat, însă ocazia perfectă de a pregăti o cană de cacao cu lapte fierbinte (cu un strop de rom), treisprezece pipe și jumătate umplute, treisprezece tartine și jumătate cu dulceață și treisprezece creioane și jumătate ascuțite, și de a începe să aștern pe hârtie primele mele treisprezece vieți și jumătate. O întreprindere temerară, care mă va slei de puteri și care va avea proporții epice, mă tem. Căci, după cum am mai spus: Odinioară existau mult mai multe lucruri – desigur, și mai multe aventuri.

Căpitanul Urs Albastru

de C. Urs-A

MONIA

prejurimile

de C. Urs-Albastru

UL URȘILOR

ARE

INIS

RAH AL ALLAH

ESERTUL DULCE

NECUNISCANT

WOLPERTING

KORN-HEIM

MUNȚII DE FIER

Spre
Yholl
↓

DINOZAURI
SALVATORI

FLEICI ÎN SÂNGE

VALE

ANAGROM ATAF

TORNADA
VESNICĂ

MALSTROM
(GAURA DIN MARE)

COLOANELE
LUI HERCULE

ATLANTIDA

PORT

MIDGARD

GOLFUL
ZAMONIEI

IA ȘI RESTUL
TINENTELOR

lia Mare

Rece

Eurasia

Africa

U

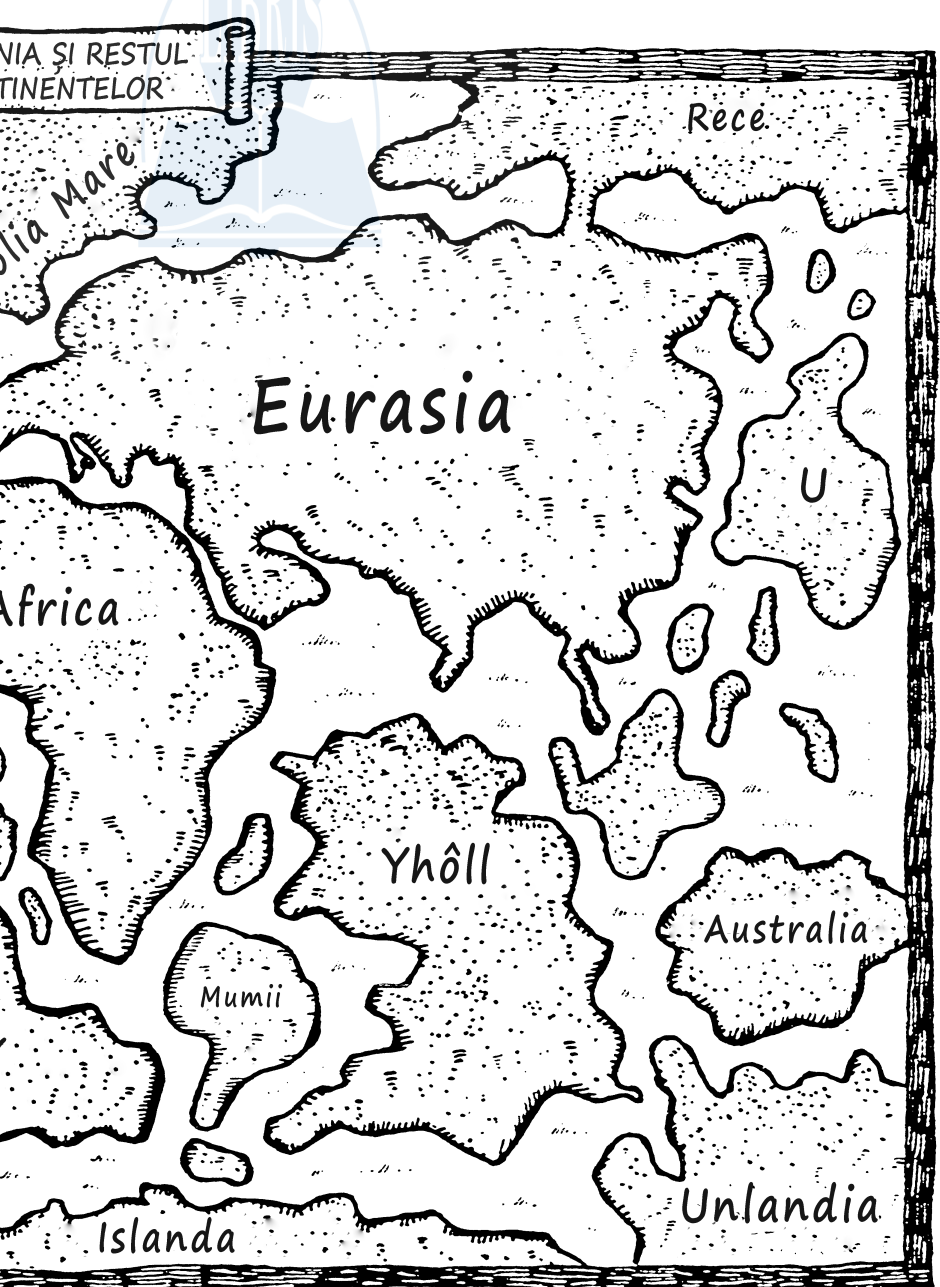
Yholl

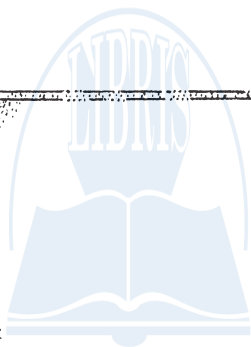
Australia

Mumii

Islanda

Unlandia

1.

VIATA MEA CA PIRAT PITIC

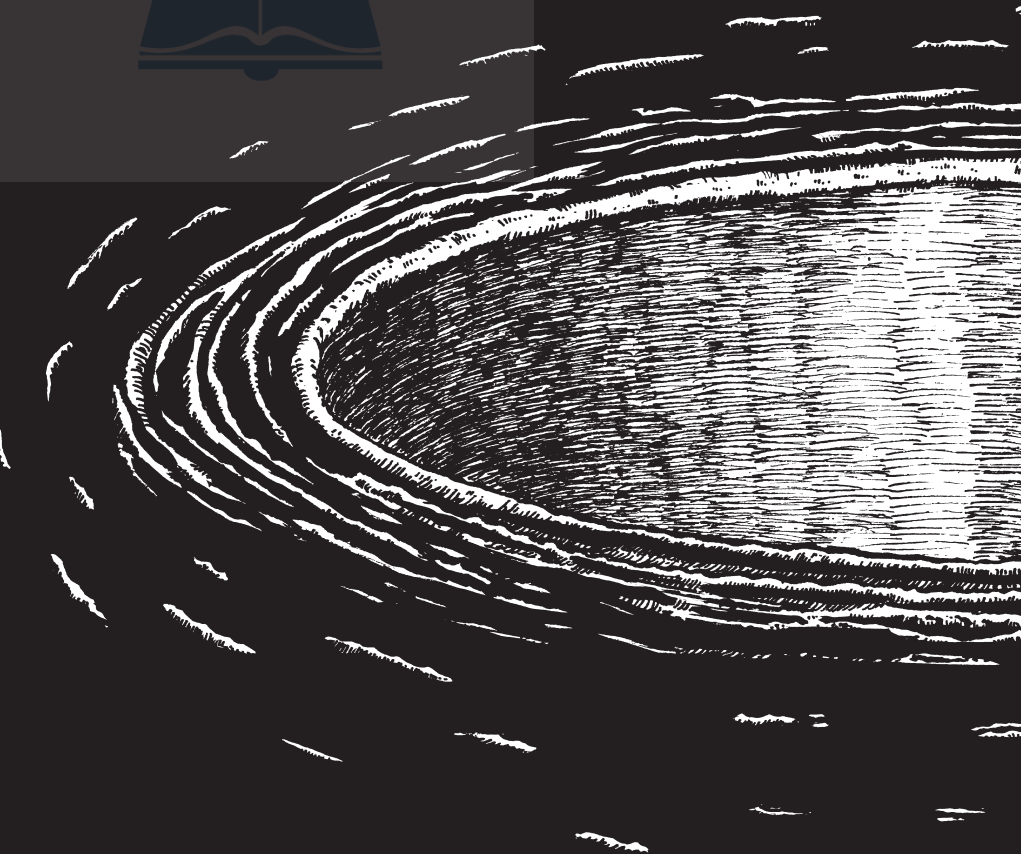
O viață începe în mod normal cu nașterea – a mea nu. Cel puțin nu știu cum am venit pe lume. Pur teoretic – aș fi putut să mă nasc din spuma unui val sau să mă fi dezvoltat într-o scoică, aidoma unei perle. Cert este că am fost abandonat și găsit în mijlocul oceanului. Prima mea amintire este că pluteam pe o mare aprigă, dezbrăcat și singur într-o coajă de nucă, fiindcă inițial eram foarte, foarte mic. Îmi mai amintesc un zgomot. Un zgomot foarte puternic. Când ești atât de mic, ai tendința să supraestimezi lucrurile, însă în ziua de astăzi știu că era cel mai puternic zgomot de pe fața pământului.

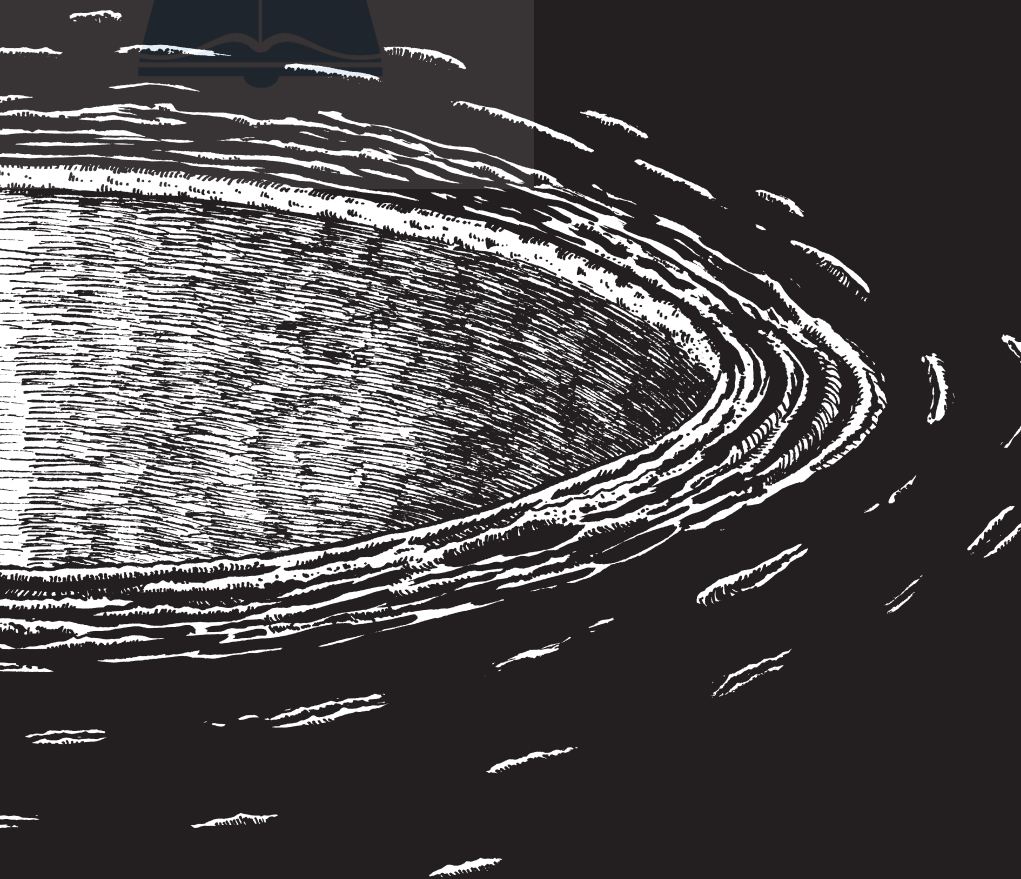
**O naștere
bizară**

Acesta era produs de cel mai monstruos, periculos și asurzitor vârtej de apă din cele șapte oceane – nu bănuiam că era vârtejul cel temut, spre care mă îndreptam în cojița mea. Pentru mine era doar o gargară zgomotoasă. Probabil mă gândeam pe atunci (dacă aceasta se poate numi gândire), că era desigur cea

Vârtejul

mai naturală stare, de a pluti dezbrăcat într-o coajă de nucă pe oceanul pustiu într-un vuiet asurzitor.

Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, coaja de nucă se legăna din ce în ce mai abitir, iar eu nu știam, bineînțeles, că fusesem deja atras de mult în curentul vârtejului. Barca mea minusculă, probabil cea mai mică din lume, dansa într-o spirală kilometrică, îndreptându-se către abisul urlător.

Trebuie avut în vedere că aceasta era cam cea mai disperată situație posibilă pe mare. Orice marinar care avea capul pe umeri dădea un mare ocol zonei vârtejului. Și chiar dacă cineva mi-ar fi sărit în ajutor, acela ar fi avut aceeași soartă. Ar fi fost atras spre fundul mării, căci niciun vapor nu putea face față curentului.

La un moment dat, cojița mea de nucă începu să se învârtă în jurul propriiei axe, dansând în ritm de vals către declin, alunecând în jos pe esofagul bolborositor al oceanului. Eu însă priveam doar stelele rotindu-se deasupra mea, ascultând încântat vârtejul și nebănuind nimic rău. Acesta fu momentul în care am auzit pentru prima oară unul dintre cântecele sinistre ale piraților pitici.

Pirații pitici erau stăpânitorii Oceanului Zamonic. Însă nimeni nu știa acest lucru, deoarece aceștia erau atât de mici, încât nimeni nu-i lua în seamă. Niciun

val nu era prea înalt pentru pirații pitici, nicio furtună prea năprasnică și niciun curent prea amețitor, cărora să nu le fi putut ține piept. Ei erau cei mai temerari dintre toți marinarii și căutau neîncetat provocarea, pentru a-și pune în valoare aptitudinile nautice chiar și împotriva celor mai asurzitoare forțe ale naturii. Doar ei erau în stare, datorită capacităților lor marinărești ieșite din comun, să țină piept vârtejului.

Astfel se întâmplă că aceștia nimeriseră în vârtej, din pură îndrăzneală și intonându-și cântecele de pirat cu încăpățănare. Căutând cu atenție pe suprafața apei cele mai propice tuneluri de valuri și cei mai propice curenți, gabierul¹ lor m-a zărit de pe catarg cu ajutorul minusculului său binoclu. Era cât pe ce să dispar în vârtej. A fost o întâmplare de două ori norocoasă să fiu găsit tocmai de pirații pitici, căci oricare altă ființă de dimensiuni normale m-ar fi trecut probabil cu vederea. Mă luară la bord, mă înfășară în pânză uleiată și mă legară cu frânghii groase de catarg, ceea ce atunci mi se păru foarte ciudat, dar era o măsură de siguranță. Între timp, ei își continuară lupta eroică împotriva elementelor naturii într-un mod firesc. Se cățarau pe catarge în sus și în jos ca niște veverițe, trăgeau de vele și le strângeau din nou, într-un ritm care l-ar fi amețit pe orice observator. Se aruncară ca un singur om către

Pirații pitici

¹ Marinar care face serviciul de veghe pe gabie și care asigură, la navele cu pânze, manevrarea parâmelor, vergelelor etc. (n.tr.)

babord¹, pentru a contrabalansa o legănare, apoi iar către tribord², către pupă³ sau proră⁴. Pompau apa, dispăreau în cala vaporului, pentru a ieși iar cu găleți pline, săreau prin lucarne și se legănau pe parâme. Erau într-o continuă mișcare, răsuceau cârma, țipau unii la alții, se atârnară toți de o pânză mare pentru a o derula mai repede, strângeau parâme și nu uitau nicio clipă să-și fredoneze cântecele de pirat. Îmi amintesc chiar că unul dintre ei freca puntea neîncetat în tot acest timp.

Spuma inundă nava, iar aceasta se așează oblic, se ridică și se afundă de câteva ori, însă nu se scufundă. Pentru prima oară mi-a fost dat să înghit apă de mare și trebuie să recunosc: nu avea gust rău. Am alunecat prin tuneluri de valuri, am călărit pe munți imenși de spumă, am fost aruncați sus în aer și îndesați adânc în mare. Nava piraților se zgâlțâia într-o parte și-n alta, pălmuită de valuri uriașe, îmbrâncită și scui-pată, însă pirații pitici nu se dădeau bătuți. Strigau la mare, o scui-pau și împungeau îndărătnici valurile cu ajutorul cârligelor. Se împrăștiau iute ca fulgerul pe catarge, strângeau pânzele și le derulau din nou o clipă mai târziu. Reacționau la fiecare mișcare a mării, fiecare adiere, fiecare clintire a vasului și știau imediat care era următorul pas. Nimeni nu dădea

¹ Partea stângă a unei nave (n.tr.)

² Partea dreaptă a unei nave (idem)

³ Partea din spate a unei nave (idem)

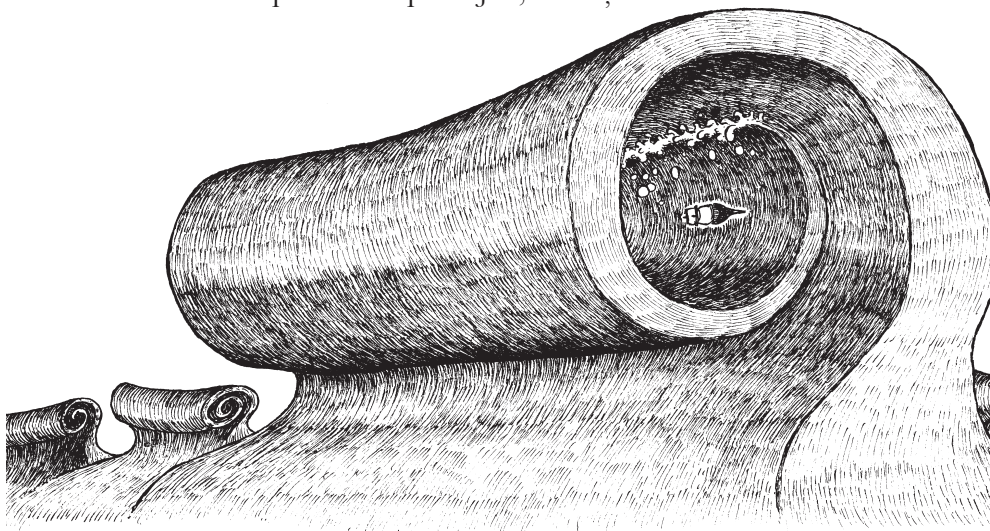
⁴ Partea din față a unei nave (idem)

ordine, toți aveau drepturi egale. Prin strădania lor colectivă, reușiră în cele din urmă să îmblânzească mărețul *ocean*. Eu însumi urmăream plin de uimire toată vânzoleala, legat fiind de un catarg.

Când ești atât de mic ca pirații pitici (și pe atunci eram), trăiești într-un alt timp. Cine a încercat vreodată să prindă cu mâna o muscă va fi aflat că această făptură miniaturală îi este net superioară în ceea ce privește viteza și agilitatea. Din perspectiva muștei ne mișcăm cu încetinitorul, iar pentru ele este un fleac să facă manevre în jurul mișcărilor noastre și să ne scape. Cam la fel se întâmplă și cu pirații pitici.

Ceea ce pentru o navă de dimensiuni normale era un curent turbat, lor li se părea un iureș lent. Un val uriaș se despărțea pentru noi în multe valuri minuscule, pe care le puteam străbate cu ușurință. Întocmai cum un uragan mătură deasupra unui oraș, putând dărâma cele mai înalte case, însă lăsând intactă o firavă pânză de păianjen, tot așa curentul

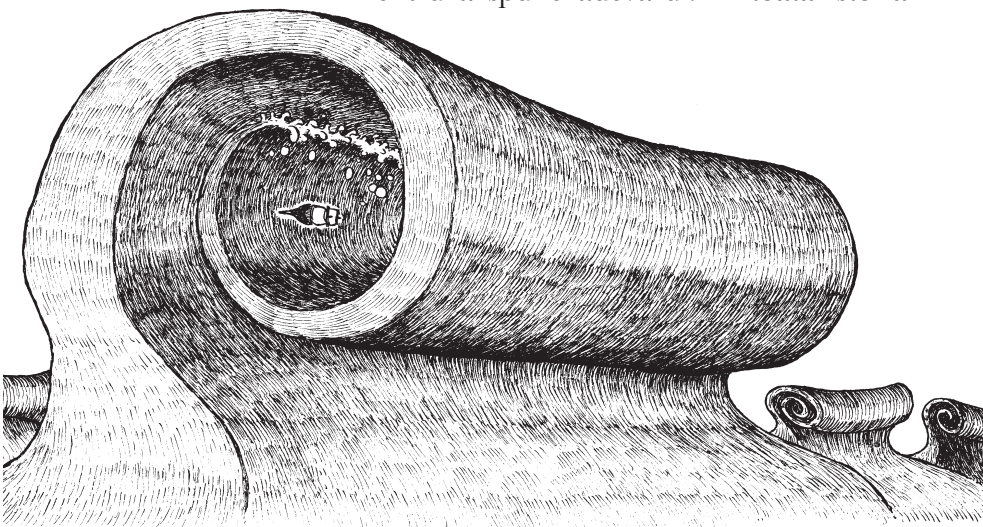
monstruos nu ne putea atinge. Ceea ce ne proteja era tocmai micimea noastră.

Astfel am reușit să scăpăm din vârtejul mortal. După cum am spus, pe atunci nu cunoșteam adevăratele pericole ale vârtejului – acest lucru se întâmplă mult mai târziu. Am sesizat doar că gălgâitul devenea din ce în ce mai slab, iar activitățile piraților pitici își pierdură din agitație. În cele din urmă, situația se destinse în așa fel încât se adunară în jurul meu, mă dezlegară și mă admirară. I-am admirat și eu la rândul meu.

Pirații pitici erau de talie relativ joasă, după cum spune deja numele. Un pirat pitic de zece centimetri înălțime era considerat de semenii săi un gigant. Pirații pitici navigau mările pe vapoare minuscule, mereu în căutarea a ceva care să fie îndeajuns de mic să poată fi capturat.

Ceea ce se întâmpla foarte rar. De fapt niciodată.

Pentru a spune adevărul: în toată istoria

navigației nu se auzise niciodată de vreun vapor sau măcar o barcă cu vâsle care să fi fost capturată de pirați pitici. Ocazional, de cele mai multe ori din disperare, pirații pitici atacau și vapoare mai mari, chiar și uriași oceanici. De regulă, eforturile lor nu erau luate în seamă. Micuții hoți de mare își aruncau cârligele în lemnul vapoarelor mari și se lăsau târâți până se lăsau păgubași. Sau trăgeau cu tunurile lor nostime, ale căror proiectile nu-și atingeau niciodată ținta – deja după câțiva metri, ele picau ineficiente în mare.

Deoarece nu prindeau niciodată nimic, pirații pitici se hrăneau în special cu alge sau pești, cu care își puteau măsura forțele, cu sardele sau cu creveți foarte mici. În situații limită, se dedulceau și din plancton.

În loc de mâini, pirații pitici aveau mici cârlige din fier, iar în loc de picioare – picioare de lemn. De asemenea, nu l-am văzut pe vreunul dintre ei fără plasture pe ochi. Inițial crezusem că era vorba despre răni pe care le acumulaseră în timpul încercărilor lor temerare de a captura alte vase, însă mai

târziu am aflat că se nășteau astfel, cu tot cu mustață și pălărie.

Din

*Enciclopedia minunilor, formelor de viață
și fenomenelor ce necesită explicații
din Zamonia și împrejurimi*

de prof. dr. Abdul Privighetorul

Pirații pitici: În ciuda sau poate tocmai datorită inofensivității lor factice, piraților pitici le place să lase impresia că ar fi sângeroși și grosolani. Le place să țină discursuri cu vorbe mari, în care este vorba cu precădere de capturi reușite și prăzi grase. Am putea zice că suferă de mania lăudăroșeniei. Atunci când doi pirați pitici se întâlnesc [și acest lucru se întâmplă permanent pe o navă plină de pirați pitici], aceștia își povestesc cu gesturi largi și multe zbierete sumedenia de vapoare comerciale pe care le-au scufundat și se laudă cu marinarii nevinovați pe care i-au schingiuit sau alungat de la bord. În tot acest timp beau rom, o băutură din zeamă de alge și trestie de zahăr, care le înaripează fanteziile despre abordaje și le face limbile grele, deși nu conține strop de alcool. Pirații pitici nu sunt foarte rezistenți la băutură.

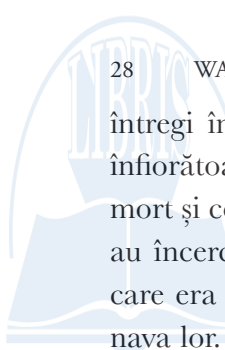
Am asistat pe atunci adeseori la aceste întruniri și am ascultat grandioasele fanfaronade ale piraților pitici. Cu toate astea, trebuie să recunosc că acest fel

de înflorituri și fantezie bogată aveau un efect asupra mea. Ceea ce am învățat de la ei a fost că adeseori o minciună bună este mai palpitantă decât adevărul. Este ca și cum am îmbrăca realitatea într-o haină mai frumoasă.

Pentru un pirat pitic nu exista lucru mai rău decât plictiseala. De îndată ce unul dintre ei se plictisea doar un strop, avea o expresie atât de chinuită încât îți se rupea sufletul. Ofta și suspina și îndrepta blesteme spre cer cu mâna sa în formă de cârlig, își smulgea părul din cap sau uneori chiar hainele de pe el. Ceea ce înrăutățea situația, deoarece atunci se văita de cât de zdrențuită îi era garderoba și dădea vina pe soarta care îl copleșise cu întâmplări tragice. Dar cum pe mare plictiseala este adeseori prezentă la bordul oricărei nave, printre pirații pitici domnea de fapt un permanent vaiet și oftat. Când nu se văicăreau, se lăudau. Când nu se văicăreau sau se lăudau, urlau din toți bojocii cântece piraterești. În această atmosferă am copilărit.

Am devenit centrul vieții piraților. Aproape întreaga lor existență s-a învârtit în jurul meu în cei cinci ani petrecuți printre ei. Era ca și cum aș fi dat în sfârșit un sens vieții lor absurde. Se străduiau într-un mod emoționant să mă învețe tot ceea ce știau despre abordaje și viața de pirat. Petreceau zile

întregi încercând să mă învețe cântece piraterești înfiorătoare, înjurând, fluturând drapeluri cu cap de mort și confecționând hărți cu comori. Odată chiar au încercat de dragul meu să captureze o corabie care era de cel puțin o mie de ori mai mare decât nava lor. În acea zi am învățat tot ce aveam nevoie să știu despre eșec. În rest am învățat meseria de marinar de la ridicatul ancorei, călăfătuire¹ până la întinderea parâmelor, doar privind și dând o mână de ajutor.

Totul a început cu frecarea punții. Poate fi o artă nobilă să freci o punte până lucește de curățenie, până când fiecare carie a dispărut de pe lemn, însă nu trebuie s-o lustruiești prea mult, altminteri nu te mai poți ține pe picioare (lucru foarte important pentru picioarele subțiri din lemn ale piraților pitici). Săpunul lubrifiant cu un ușor adaos de nisip mișcător este detergentul ideal pentru frecarea punții: săpunul pentru curățarea germenilor și nisipul mișcător pentru aderență. Am învățat navigarea după vânt, navigarea aproape de vânt și repausul în acalmie fără vânt, am învățat exploatarea unei brize diurne, schimbarea velelor, întoarcerea navei pe mare agitată și frânatul nautic complet (un truc pe care îl stăpâneau doar pirații pitici pentru a nu se ciocni în larg de un pește mai mare. Pentru ei, peștii mari începeau de la un cod mărunț).

¹ A astupa găurile unei luntre, corăbii etc. cu câlți sau cârpe (n.tr.)

Unul din cele mai importante lucruri din viața unui marinar este nodul.

Acesta nu se referă la viteza unei nave, care se măsoară și în noduri, nu, se referă la variatele posibilități de înnodare a unei frânghii din cânepă. Am învățat 723 de versiuni diferite de a lega un nod pe care le știu încă și astăzi pe de rost. Cunosc (desigur) nodul marinăresc simplu, însă și nodul dublu al piraților pitici, cravata de furtună și spânzurătoarea de găște, funia de spiriduș și chiar Nodul Gordian dublu¹.

Stăpânesc nodul din cânepă înfășurată la fel de bine ca bucla de caracatiță cu opt picioare, pot

¹ Joc de cuvinte; obstacol, dificultate foarte mare, greu de rezolvat. Numele acestei expresii provine din Antichitate, când, pregătind campania împotriva perșilor, Alexandru cel Mare, în drumul spre Anatolia a ajuns la Gordion (334 î.Hr.), capitala Frigiei. Aici, oracolul prezisese că cel care reușea să dezlege nodul dintre plugul și carul lui Gordius (miticul rege fondator al Frigiei), devenea stăpânul Asiei. Potrivit tradiției, Alexandru cel Mare l-a tăiat cu sabia. (n.tr.)

înnoda frânghia de Manila cu fibră de cânepă, aş putea lega cu ochii închişi două anghile într-un mod atât de complicat, încât n-ar mai reuşi să se dezlege câte zile or avea. Devenisem un soi de maestru al nodurilor pe vaporul piraţilor pitici; cine avea nevoie de un nod venea la mine. Aş putea lega un nod într-un peşte şi în caz de nevoie absolută, chiar un nod într-un alt nod.

**Lucruri
demne
de ştiut
despre
valuri**

Foarte importantă pe mare este desigur navigaţia. Piraţii pitici aveau puţine mijloace tehnice, chiar şi busola le era străină. Se ghidau după un sistem bazat pe observarea mişcării valurilor. Când observăm valurile îndeajuns de mult timp, ne dăm seama că toate sunt diferite. Deşi se spune că toate valurile arată la fel, nu este chiar aşa: fiecare în parte are o formă proprie a curburii, unele sunt abrupte şi ascuţite, altele rotunde şi plate, există valuri late şi înguste, verzi şi albastre, negre şi brune, transparente şi tulburi, mari şi mici, largi şi lungi, reci şi calde, sărate şi dulci, zgomotoase şi silenţioase, rapide şi lente, inofensive şi periculoase.

Fiecare val are, ca să zicem aşa, o statură proprie, un chip al său şi în fine o coafură proprie sub formă de spumă pe creştet. Şi le putem deosebi după mers, după aşa-zisul mers al valurilor. Valurile apelor sudice preferă un mers relaxat, legănat, cele ale mărilor

nordice mai degrabă un mers rigid, rapid, din cauza frigului și al pericolului de îngheț.

Valurile hawaiiene par să curgă în ritm de maracas¹, cele scoțiene par să mășăluiască în rânduri lungi pe o muzică inaudibilă de cimpoaie. Cine studiază pe îndelete valurile știe care soi preferă care loc. Cele mici și verzi cu spumă jucăușă, de exemplu, preferă apele puțin adânci, cele întunecate și noroioase, apropierea țărmurilor, cele înalte, albastre, marea rece, adâncă și așa mai departe.

Putem deci conchide din aspectul lor foarte precis unde ne aflăm, dacă există zone mai puțin adânci sau bancuri de nisip și recife de corali, dacă ne aflăm în apropierea țărmului sau în ape adânci, într-un curent înșelător sau chiar dacă în apă se ascund rechini ori doar heringi. Dacă sunt rechini, valurile tremură ușor.

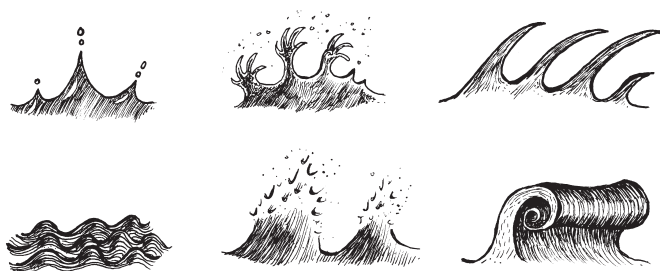
Am învățat și tot ce trebuie despre îngrijirea zilnică a corpului navei, repararea platformelor, îndepărtarea melcilor de mare de pe carenă (și prepararea

Alge

¹ Instrument muzical de percuție sud-american, construit dintr-o nucă de cocos care conține grăunțe și nisip. (n.tr.)

lor în sos de alge), balansarea pe valuri mari, pregătirea bărcilor de salvare, aruncarea colacilor de salvare și observația de pe gabie. Deja după un an eram un urs de mare gata format și nu mai simțeam nevoia să vomit la fiecare furtună.

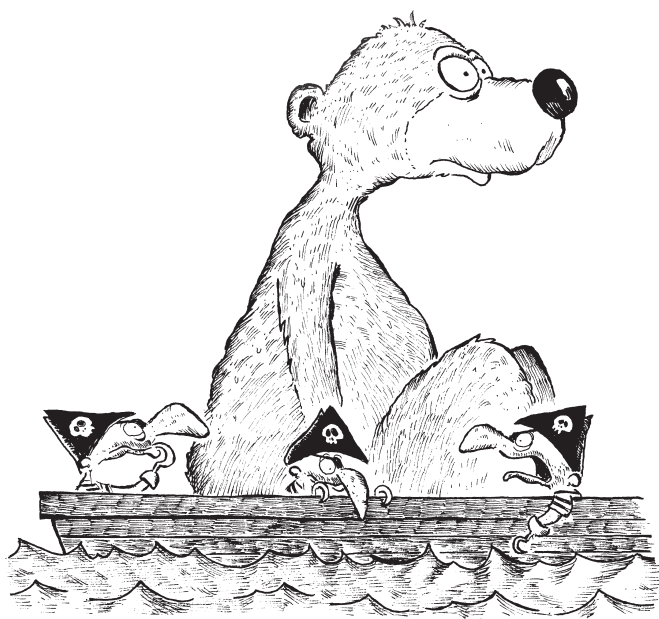
Pirații pitici îmi dădeau îndeajuns de mâncare, cu precădere alge și pești slăbuți. Cunoșteau peste 400 de moduri de preparare, de la „alge natur“ până la suflul extrem de complicat, iar eu eram lăsat să gust din toate.

Repulsia mea actuală față de alge ar putea să se datoreze tabieturilor culinare ale piraților pitici.

Orice ai avea de spus împotriva algelor: ele conțin toate vitaminele și substanțele nutritive importante, de care are nevoie un ursuleț albastru pentru creștere, poate chiar prea multe. Căci am crescut într-un ritm care nu mă nedumerea doar pe mine, ci și pe pirații pitici. Inițial, fusesem mai mic decât salvatorii mei, dar deja după un an îi ajunsesem în înălțime. În al doilea an îmi dublasem statura, iar după patru ani îi depășeam cu 5 lungimi de corp. Vă puteți închipui

că această creștere rapidă făcea o impresie neplăcută asupra piraților mărunți, înzestrați cu o neîncredere înăscută față de tot ceea ce este mare. După cinci ani la bord devenisem atât de înalt și greu încât puneam în pericol nava.

Chiar dacă pe atunci nu am înțeles de ce, pirații pitici au procedat corect atunci când m-au abandonat într-o bună zi pe o insulă. Sunt sigur că nu le-a fost ușor. Mi-au dat o sticlă cu suc de alge și o pâine din alge preparată de ei ca merinde, apoi au pornit vaitându-se și jelindu-se către soare-apune. Știau că viața lor fără mine va deveni simțitor mai plictisitoare.

Pe când ședeam dezbrăcat și părăsit pe plaja unei insule pustii, m-am gândit pentru prima oară la situația mea. De fapt, mă gândeam pentru prima oară în general, deoarece în atmosfera pururi zgomotoasă a navei piraților pitici nu apucasem niciodată să formulez un gând limpede.

Trebuie să recunosc că primele mele tentative de gândire nu au fost neapărat de o profunzime insondabilă. Primul gând care mi-a venit în minte a fost: foame. Al doilea: sete.

Întuneric

Deci am înfulecat cu nesaț pâinea cu alge și am băut repezit sticla cu suc de alge. Am simțit rapid cum mă cuprinde o căldură domoală, de parcă cineva ar fi aprins în mine un mic foc de tabără. Așa am prins o oarecare încredere care m-a ajutat să-mi iau soarta în labe și să explorez impunătoarea pădure de palmieri a insulei. Această experiență timpurie ar putea sta ca o teoremă deasupra restului vieții mele: oricât de mare ar fi o provocare, ea este în orice caz mai ușor de trecut dacă am luat o masă consistentă înainte. Apoi se lăasă noaptea și odată cu ea – întunericul. Întunericul – până atunci nici nu știusem ce era. La pirații pitici fusese mereu lumină, chiar și noaptea. Odată cu lăsarea serii, nava era iluminată splendid. O corabie a piraților pitici pe timp de noapte este întotdeauna o mică senzație. Arată ca un parc de distracții în miniatură, pe apă,

cu tot cu zgomotul de fond. Pirații pitici aveau de fapt o teamă teribilă de întuneric. Ei credeau că noaptea era vremea fantomelor spiridușe care veneau să devoreze sufletele marinarilor. Și aceste fantome puteau fi alungate doar printr-o risipă de lumină și prin cel mai puternic zgomot cu putință. Pirații pitici nu iluminau doar propriul vapor cu lampioane, făclii, ghirlande luminoase și colorate, focuri de artificii și mici focuri, ci lansau neîntrerupt o rachetă de semnalizare după alta spre cer și creau prin cântece, răcnete și lovirea unor ciocane de tingiri un asemenea spectacol infernal, încât nu se putea dormi noaptea. Se dormea ziua. Și nu am fost niciodată deranjați de fantomele spiridușe.

Iar acum, pentru prima oară, întuneric. Și odată cu bezna a apărut un nou sentiment cu care nu mă mai confruntasem până atunci: frica!

Un sentiment foarte neplăcut, ca și cum întunericul mi-ar fi pătruns în trup și mi-ar fi curs prin vene. Palmierii grași și verzi, care se legănaseră până atunci atât de liniștitor în vânt, deveniseră indivizi vegetali negri, oscilanți, care își trimiteau gesticulând cu labe enorme mesaje îngrozitoare. Pe cer atârna o semilună îngustă, pe care o sesizai cu uimire, deoarece nu o remarcasem niciodată în timpul serbărilor cu lumini de la bordul navei. Vântul şuiera printre ferigile

pădurii de palmieri și le transforma într-o ceată de fantome șoptitoare, care se înghesuiau tot mai mult în jurul meu și dădeau să mă atingă cu degetele lor lungi. Deodată mi-au venit în minte fantomele spiridușe. Am încercat să înăbuș acest gând, dar n-am reușit. Îmi lipseau gălăgia isterică a piraților pitici, țipetele lor și în special lumina lor abundentă. Lumina care ținea la distanță fantomele spiridușe.

Mă găseam în cel mai de jos punct al tinerei mele vieți: părăsit, dezbrăcat, singur, în mijlocul unei păduri întunecate, necunoscute și înspăimântat. Deodată am remarcat printre tulpinile de palmieri niște lumini foarte îngrijorătoare. Fire verzi de lumină, ai-doma șerpilor, inițial foarte departe, dar care se apropiau cu viteză. Erau însoțite de un zumzet ascuțit, răutăcios, electric și ocazional un râset spart, behăit,

ca aparținând unor ființe încornorate care stau în puțuri de fântână. Așa se anunțau fantomele spiridușe, după cum știam de la pirații pitici.

Din

Enciclopedia minunilor, formelor de viață

și fenomenelor ce necesită explicații

din Zamonia și împrejurimi

de prof. dr. Abdul Privighetorul

Fantoma spiridușă: Fantoma spiridușă aparține așa-ziselor forme de existență general defăimate [comparabilă cu: -> *vrăjitoarea-păianjen de pădure*, -> *trolul de subsol* și -> *bologul*], printre care se numără acele ființe din Zamonia și împrejurimi, al căror scop în viață este să semene frică și groază printre contemporani și care se comportă sub orice formă într-un mod antisocial, distrugător al armoniei și reducător al bunei dispoziții. Cu un aspect exterior respingător și declanșator de panică, fantoma spiridușă apare adeseori în haită și emițând zgomote înfricoșătoare și melodii înfiorătoare în prezența creaturilor fără apărare, pentru a savura disconfortul lor.

Eram copleșit. Simțeam cum un lichid fierbinte mi se urca la cap. Ochii, gura, nasul mi se umplură cu acesta și nu puteam face altceva decât să cedez acestei presiuni interioare: plângeam. Pentru prima oară în viața mea! Lacrimi dolofane, mi se prelingeau în blană, nasul îmi curgea și întregul corp mi se

**Primele
lacrimi**

scutura de la hohotele de plâns. Restul mi-era indiferent în momentul acela.

Fantomele spiridușe care mă înconjurau, întunericul, frica – totul era secundar în fața acestei puternice răbufniri emoționale. Plângeam și mă smiorcăiam, dădeam din picioare și urlam de era cât pe ce să-mi sară inima din piept. Ca două mici pâraie, lacrimile șiroiau în blana mea, de arătam ca o cârpă udă. M-am lăsat complet pradă emoțiilor.

Apoi a urmat liniștea. Lacrimile au secat, sughițurile au încetat. O senzație liniștitoare de căldură și oboseală m-a cuprins. Teama dispăruse. Am avut chiar curajul să-mi ridic privirea și să privesc fantomele spiridușe în ochi. Acestea pluteau în semicerc în jurul meu, șase sau șapte siluete din lumină spectrală, ondulându-se. Brațele și picioarele lor atârnavă de ele asemenea unor cauciucuri de bicicletă dezumflate. Se holbară o vreme la mine în tăcere, aproape afectate. Apoi începură să aplaude.

Nu vreau să înfrumusețez nimic: fantomele spiridușe erau o adunătură de-a dreptul neplăcută. Felul lor mâzgos de a se mișca, ușorul șoc electric pe care îl provocau la atingere, vocile lor subțiri, cântătoare și mai ales plăcerea lor stranie de a se desfăta pe seama fricii semenilor lor neajutorați erau respingătoare. La aceasta se adăuga mirosul de lemn putrezit pe care îl emanau (avea legătură cu obiceiurile lor de dormit) și

în special modul lor dezgustător de a se hrăni. Dar despre asta mai târziu. Da, fantomele spiridușe erau de fapt îngrozitoare, însă totuși m-am dus cu ele. Ce altceva îmi rămânea de făcut?

Nu înțelegeam o vorbă din ceea ce ziceau respectiv cântau, însă am înțeles repede că mă îndemnau să le însoțesc. Mi se părea că, având în vedere situația mea, acesta era cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, în definitiv, cine știe ce ar fi putut face cu mine?

Ele alunecau în fața mea prin pădure, ocoleau fiecare obstacol cu mișcări elegante, ca niște șerpi de apă din lumină verzuie. Când un obstacol era prea mare sau prea voluminos, ca, de pildă, o stâncă sau un arbore sequoia răsturnat, ele treceau pur și simplu prin el, ca și cum n-ar fi mai dens decât ceața.

Aveam unele greutăți să țin pasul, însă fantomele spiridușe făceau la anumite intervale pauze de polițe, în care așteptau împreună să le ajung din urmă. Între timp fredonau cântece destul de hidoase, ale căror melodii sunau atât de neplăcut încât eram bucuros că nu înțelegeam textul.

Eram complet epuizat, blana îmi era plină de frunze, ghimpi și crenguțe atunci când am ajuns la destinație: un luminiș întins în mijlocul pădurii. În el se aflau sute de arbori de sequoia răsturnați și cavernoși, aflați în putrefacție. Un cimitir de arbori uriași, locuit de sute, poate chiar mii de fantome spiridușe. Aceasta urma să fie casa mea pentru viitorul apropiat.

**Un cimitir
de copaci**